

Acel „corifeos“ ne făcea să râdem pentru că acei domni nu erau numai „feos“ (urîți), dar „cori-feos“ și spuneam că acei urîți ai protestantismului erau Calvin (un chel de sigur), Tocino (carne uscată) și Fox (pâne franțuzească). (Urmează.)

PRINȚUL MAUR

de FERDINAND FREILIGRATH.

În Valea Palmierilor oastea-l luptă.
El puse pe cap, în colac, roșul șal,
Aruncă pe umăr o piele de leu
Când strigăt de luptă suna din chimval.

Un roi de termite¹⁾ oștirea părea.
Cu brațu 'n podoabe de aur înciș
El strânse iubita la pieptul lui larg;
„Gătește-te“, măndro; dușmănu e 'nvins!

„Privește șiragul de perle ce-ți dau
Să-ți împodobești părul negru, bogat
Din Persia 'n marea bogată 'n corali,
Scafandrii culesu-le-au îmbelșugat.

„Și pene de struț ca podoabă să-ți pui,
O umbră discretă pe-obrazul tău gal,
Și cortul gătește-l și masa la fel:
Belșugu 'n cumine-al izbândii pocai!“

Și din cortul alb cu pași măndri ieși
Prințul cel maur de luptă gătit, —
Astfel pe bolta cernită de n ri
Luna răsare în disc strălucit.

Cu val de urale îi primesc al lui,
Și caii lor veseli copitele-și bat;
Spre el vine-al negrilor sânge aprins,
Și Nigerul valu-și înalță 'nspumat.

„Ne du la izbândă! În luptă ne du!“
Luptară din zori până noaptea târziu,
Buciumul din diate golit de elefant
Mână luptătorii în iureșul viu.

Aripă prindea leul și șerpi fugiu
De zgomotul tobei, cu țidă pe ea;
Sus sta drapelul, la moarte mânănd,
Și ga benea pustă în roș se vopsea.

Așa era lupta în Valea de palmi.
Ci ea gătia masa, pe pînă așteptând.
Umplând la pocale cu-al palmilor must
Și cortul întreg în podoabe 'mbrăcând.

Perle ce Persia 'n mări ascundea
În părul ei negru buclat înpleti,
Își umbri f untea cu pene de struț
Iar gâtul și brațul cu scolci își găti.

În fața cortului-apoi se-aseză.
S'asculte cum cornul de luptă suna;

Nici arșița sorelui nu o clinti.
Nici florile veștede nu le vedea.

Scăpătu soarele; n aștepta veni
S'așternea roua; sclipiau licurici;
Din apa 'ncălzită scoteau crocodili
Capul de monstru cu ochii lor mici;

Leii urlau, după pradă porniți;
Umblau elefanți, și tufșurii trăsneau,
Girafa umbla după loc de-adăpost,
Și ochii și florile se închide u.

El, pieptul de griji și de dor îi sălta,
Când iată un Maur, din rani sânge-ând:
„Pierdută-i nădejdea! Noi lupt'am pierdut!
Prinsu-ni-au prințul, eroic luptând;

L-or duce 'n Apus și l-or vinde la alb!“
Ea cade și părul și-l smulge din cap;
Din ștrul de perde fărâme ramân,
Și tâmpla fierbinte de caldul nisip
Lipind-o, își plânge pierdut stă; ân.

La bălcu, îmbulzeală. O lume dă zor
Spre circ pe tâpșanul cu cort circular
Și sună trompeta și țiră chimval,
Și tobele bat și paiafele sar:

„Întrați, rog, întruți!“ E un zgomot nebun
Aleargă jocuții. Și sar banicii
Un negru arab și un roib englezesc,
Și bustu-și arată chiftoase niuieri.

La 'ntrirea manejului stă neclintit
Un Maur cu fața umbrită, păr creț,
În toba turcească lovește cu zvon;
Pe tobă o pică de ku fără preș.

Dar gândul aleargă la Nigerul lui,
Acol' unde țigri și lei cl vâna;
Se vede cum sabia 'n lupt' o purta
Și dat i-a fost casa a n'o mai vedea.

Și, po. te, iubita-l aș'eaptă cu ilori,
Cu perle în părul ei n gru 'mpletit.
Si, ochii sințindu-și în licrimi, izbi
În totă pân', pielea 'n bucăți a sărit.

Trad. de I Const Delabaia.

¹ Te mite = urnici a be ce trăiesc în Africa (n. tr).